

Пише: Мирко Ћорђевић
уторак, 12 фебруар 2013 10:35

Записи наши повремено делују необично чак и нама самима који их овде пишемо – то је део судбине наше која нимало весела није.

Ово око премијера Дачића нећемо сада, јер има више техника државног удара – ваља читати славну књигу Курција Малапартеа – па нам се чини да ово Дачић-Вучић још није довољно за неку ширу расправу. Ми смо по природи посла којим се бавимо ваљано проучили влашко-политичку магију о којој је било речи у овим записима. Изјавио је ових дана у Призрену патријарх српски Иринеј да Срби и Албанци морају у сваком случају кренути путем помирења. Поменули су београдски медији нешто о томе – али петитом при дну стране – а о вести више знамо из приштинских извора и оних у Европи. Нико последњих двадесетак година није у Цркви то поменуо. Јесте ново. Сетили смо се оне Гарде српског патријарха, односно Албанаца са оним руговским овчијим шубарама, са неким старинским пушкама, која је вековима одавала почаст патријарху. Писали смо о томе, да не гњавимо – старачка понављања су грозна мана. И о томе нећемо.

Увек у Србији има новог и сада се мучимо с једним саставом неког аналитичара који се потписује као независни, с чијим се презименом годинама мучимо. Имамо више другара који се зову Слободан Антонић па нисмо сигурни који је сад ово Слободан А. Сазнали смо да је социолог и да учи студенте на БУ. Почели смо да га читамо и одустали смо. Ухватио нас је страх да не утиче на нас. И престали смо. Не волимо да неко утиче на нас у послу овом. Једна изјава је добила широк публицитет и „врти“ се као мисаони бисер дана. „Зависни смо од бриселске дроге“, гласи та мисао која распамећује. Не мисли овај С. А. само на себе већ и на све нас, односно на владајућу културну и политичку номенклатуру. Акценат је на политичарима који настоје да покрену неки дијалог између Београда и Приштине. Нешто се мора. Не може се вечито ратовати и од мржње живети. Није довољно то што смо о Албанцима утврдили да имају репове и да су етнички намот најгоре врсте. Да не гњавимо, то уче Д. Ћосић и др. Владан Ћорђевић. Не мисле ни Албанци боље о нама Србима, иако то мало другачије кажу и воде рачуна да се не прославе у свету глупостима и лудостима. Ево и патријарх српски се труди, но ни то овде нека не буде важно.

Пише: Мирко Ћорђевић
уторак, 12 фебруар 2013 10:35

Враћамо се оном Слободану А. чије смо списе ипак читали, увек у страху и муци да не изврши неки утицај на нас.

Видели смо да је и тај зависан и зависник, од НСПМ рецимо и сличних гласила академских у Србаља. У таквим се ревијама негује неки антиевропски дух и аутори су опседнути страхом од Европе. Има ту и руских аутора, углавном неких тамо из круга који се окупља око часописа Конспирологија, а најславнији је свакако Дугин, те А. И. Солжењицин који је једном давно важио као дисидент но – ко све није био дисидент и потом гонитељ дисидената, а како су се наши дисиденти раслојавали и пресвлагали то је дуга и тужна прича. Било како било, писац Д. Ћосић се и данас јавно потписује и то у новинама као дисидент. Скоро је то било у новинама. Дијагноза коју поставља овај Слободан А. важи на српском националном плану, јер наглашена је реч да смо сви зависни. Лично не кријемо да смо и ми лично зависни од неких ауторитета, рецимо од Платона и Аристотела те К. Маркса и француских хришћанских персоналиста, али овај је Слободан А. зависан од НСПМ и то сеже до тежег облика зависности. Сви смо ми зависници, али ваља бити опрезан и оканити се Д. Љотића те Двери неких или св. Николаја, да даље не гњавимо. Најтежи вид зависности је – то су резултати нашег истраживања – зависност од полумислилаца и тих теоретичара завере којих у Србаља има легион. Сретали смо калуђере зависне од Нечастивог који се клањају ономе што се у Библији зове Златно теле. Ево једног су нашли и у СПЦ – лично није испосник ни калуђер – који је опљачкао српског патријарха за неке милионе. Патријарх га је предао органима на грађанском правном подручју и мрка капа да ће од тога бити нешто. Овде су сви уплетени у коло неке влашко-политичке магије, и ко ће ту коме судити сам бог не зна.

Да ли ће Дачић судити Господару Вучићу или Господар Вучић премијеру Дачићу – и тако даље. Ми лично – ако то уопште неког занима – настављамо своје студије о сенци цара Константина и мајке му Јелене – нису из Ниша родом односно Нишлије нису – и надамо се да ћемо завршити своју у деловима тек написану, а незавршену књигу Рехабилитација Ћавола, о томе како се Нечастиви прометне час у лепу девојку, час у аналитичара час у дисидента и тако у бескрај. Посла има много а дана нема много за све послове и дане које читамо у том знаку – Мене, текел, фарес. Није познато из ког је то језика али је прихваћен превод и има га у Библији – одбројани су дани твоји.

Постајемо већ суморно пакосни.

Записи из паланке

О Антонићу и НСПМ, или запис о "независним зависницима"

Пише: Мирко Ћорђевић
уторак, 12 фебруар 2013 10:35

(Пешчаник.нет, 10. 02. 2013)